

Knjiga proroka Daniela – sto četrdeset i osma

Otkrivanje proročkih ploča: Habakukovo viđenje i Millerov san

Jeff Pippenger

2024-03-20

Porast spoznaje koji je prikazan viđenjem rijeke Ulaj jest ono što je na koncu bilo zapisano na Habakukovim dvjema pločama.

„S proročanstvima koja su smatrali primjenjivima na vrijeme drugoga dolaska bila je isprepletena pouka posebno prilagođena njihovu stanju neizvjesnosti i iščekivanja, koja ih je ohrabrivala da strpljivo čekaju u vjeri da će ono što je sada bilo tamno njihovu razumijevanju u svoje vrijeme postati jasno.”

„Među tim je proročanstvima bilo i ono iz Habakuka 2,1–4: ‘Na straži ću svojoj stajati i postaviti se na kulu, i motriti da vidim što će mi reći i što ću odgovoriti kad budem ukoren. I odgovori mi Gospod i reče: Zapiši viđenje i učini ga jasnim na pločama, da može trčati onaj koji ga čita. Jer viđenje je još za određeno vrijeme, ali na svršetku će progovoriti i neće slagati; ako i odgađa, čekaj ga, jer će zacijelo doći, neće zakasnuti. Gle, duša onoga koji se uzoholio nije prava u njemu; a pravednik će živjeti od svoje vjere.’”

„Već je 1842. godine uputa dana u ovom proročanstvu da se ‘zapiše viđenje i učini razgovijetnim na pločama, da može trčati tko ga čita’ navela Charlesa Fitcha na pripravu proročanske karte koja će predložiti viđenja iz Daniela i Otkrivenja. Objavljivanje te karte smatralo se ispunjenjem naloga danoga Habakuku. Nitko, međutim, tada nije zamijetio da je u istom proročanstvu prikazana prividna odgoda u ispunjenju viđenja — vrijeme čekanja. Nakon razočaranja, ovo se Pismo pokazalo vrlo značajnim: ‘Jer viđenje je još za određeno vrijeme, ali na svršetku progovoriti će i neće slagati; ako i oklijeva, čekaj ga, jer će zacijelo doći, neće zakasnuti.... Pravednik će živjeti od svoje vjere.’ Velika borba, 391, 392.“

Dvije Habakukove ploče proročki su dva svjedoka. Prema Bibliji, dva se svjedoka trebaju dovesti zajedno kako bi se utvrdila istina.

Ako li te ne posluša, uzmi sa sobom još jednoga ili dvojicu, da na ustima dvojice ili trojice svjedoka bude utvrđena svaka riječ. Matej 8:16.

Kada se dvije Habakukove ploče (pionirske karte iz 1843. i 1850.) polože jedna preko druge, one potvrđuju istine koje su bile „dragulji” iz Millerova sna. Pogreška iz 1843., prikazana na prvoj ploči, kada se položi preko druge ploče, utvrđuje „vrijeme čekanja” viđenja. Miller (simbolički stražar te povijesti) upitao je što treba reći tijekom rasprave svoje povijesti.

Stajat ću na svojoj straži i postaviti se na kulu, i motrit ću da vidim što će mi reći i što ću odgovoriti kad budem ukoren. Habakuk 2,1.

Gospodin je naložio Milleru da zapiše viđenje, a on je u svojem snu kovčežić koji je sadržavao viđenje stavio na stol u središtu svoje sobe.

I Gospodin mi odgovori i reče: Zapiši viđenje i jasno ga zabilježi na pločama, da ga može čitati onaj koji trči. Habakuk 2,2.

Tablice zatim označuju vrijeme odgode i prvo razočaranje.

Jer vizija je još za određeno vrijeme, ali na svršetku će progovoriti i neće slagati; ako i oklijeva, čekaj je, jer će zacijelo doći, neće zakasniti. Habakuk 2,3.

Tada su prikazane dvije skupine koje se očituju na temelju porasta znanja.

Gle, duša njegova, koja se uznosi, nije prava u njemu; ali pravednik će živjeti od svoje vjere. Habakuk 2,4.

Dvije skupine štovatelja očitovale bi se kroz proces kušnje iz dvanaestoga poglavlja Danielove knjige.

I reče: Idi svojim putem, Daniele, jer ove su riječi zatvorene i zapečaćene do vremena svršetka. Mnogi će se očistiti i ubijeliti i biti okušani; a bezbožnici će činiti bezbožno; i nijedan od bezbožnika neće razumjeti, ali mudri će razumjeti. Daniel 12:9, 10.

„Mudri” iz Daniela jesu mudre djevice iz Mateja dvadeset pet, koje su bile opravdane vjerom, a opaki su bile lude djevice koje su se uzvisile u oholosti. Na kraju Millerova sna dragulji predstavljaju ulje u prispodobi o deset djevice, koje je bilo poruka.

„Boga obeščašćujemo kada ne primamo poruke koje nam šalje. Time odbacujemo zlatno ulje koje bi On izlio u naše duše da se prenese onima koji su u tami. Kada dođe poziv: ‘Evo, zaručnik dolazi; izađite mu u susret,’ oni koji nisu primili sveto ulje, koji nisu njegovali Kristovu milost u svojim srcima, ustanovit će, poput ludih djevice, da nisu spremni susresti svojega Gospodina. Oni nemaju u sebi moći da pribave ulje, i njihovi su životi upropašteni.” Review and Herald, 20. srpnja 1897.

Millerovi dragulji u posljednjim će danima sjati deset puta jače, a i broj deset i svjetlost simboli su kušnje. U posljednjim danima, prikazanima na kraju Millerova sna, svjetlost istine predstavljena na Habakukovim pločama proizvodi poruku kušnje, koja je u prispodobi o deset djevice ispitna poruka Ponoćnog poklika. Taj proces kušnje ponavljanje je procesa kušnje iz milleritske povijesti, jer se prispodoba o deset djevice u posljednjim danima ponavlja do u najsitnije pojedinosti.

„Često mi se skreće pozornost na prispodobu o deset djevice, od kojih je pet bilo mudrih, a pet ludih. Ova se prispodoba ispunila i ispunit će se do u najsitnije pojedinosti, jer ima posebnu primjenu za ovo vrijeme i, poput poruke trećega anđela, ispunila se i nastaviti će biti sadašnja istina sve do svršetka vremena.” Review and Herald, 19. kolovoza 1890.

Iskustvo vremena odgađanja ponovilo bi se doslovce na kraju Millerova sna, a tada bi njegovi dragulji zasjali deset puta jače od sunca, čime se prepoznaje da dragulji predstavljaju završni ispit u prispodobi o deset djevice. Deset je simbol kušnje, a na kraju deset dana Daniel i trojica dostojnika bijahu naočitiji i uhranjeniji od onih koji su jeli babilonsku hranu. Oholi u Habakuku, koji su živjeli po drskosti, a ne po vjeri, razvili su karakter Babilona. U mileritskoj povijesti postali su kćeri Babilona, a u Habakuku se papinstvo rabi kako bi se prepoznao njihov karakter.

Gle, duša njegova koja se uzvisuje nije pravedna u njemu; ali pravednik će živjeti od svoje vjere. Da, i zato što prijestupa vinom, on je ohol čovjek, i ne ostaje kod kuće; on širi svoju požudu kao pakao, i kao smrt jest, i ne može se nasititi, nego k sebi sabire sve narode i gomila k sebi sve pukove. Neće li svi oni podići protiv njega usporedbu i podrugljivu izreku protiv njega te reći: Jao onomu koji umnaža ono što nije njegovo! Dokle? I onomu koji sebe opterećuje gustim blatom! Neće li iznenada ustati oni koji će te ujedati, i probuditi se oni koji će te mučiti, pa ćeš im postati plijen? Jer si opljačkao mnoge narode, svi ostatci pukova opljačkat će tebe; zbog krvi ljudi i zbog nasilja nad zemljom, nad gradom i nad svima koji u njemu prebivaju. Habakuk 2:4–8.

Proces kušnje koji dolazi na djevice iz Mateja dvadeset i pet stvara razred štovatelja koji su razvili karakter kralja sa sjevera (papinstva), koji je ujedno i sila koja je „opljačkala mnoge narode.”

Ovako govori Gospodin: Evo, dolazi narod iz zemlje sjeverne, i velik će se narod podići s krajeva zemlje. Prihvatit će se luka i koplja; okrutni su i nemaju milosrđa; glas im huči kao more; i jašu na konjima, poredani kao ljudi za boj protiv tebe, kćeri sionska. Čuli smo glas o njemu: ruke nam klonuše; tjeskoba nas obuže i bolovi kao u žene koja rađa. Ne izlazi u polje i ne idi putem; jer mač je neprijatelj i strah je odasvud. O kćeri naroda mojega, opaši se kostrijeti i valjaj se u pepelu; tuguj kao za jedincem, žalosnim naricanjem najgorčim; jer će pustošnik iznenada doći na nas. Jeremija 6:22–26.

Habakukove dvije skupine jesu oni koji se opravdavaju vjerom i oni koji su jeli i pili nauke Babilona. Oni u posljednjim danima Millerova sna, koji su prikazani kao djevice, ili razvijaju Kristov karakter te tako primaju Božji pečat, ili razvijaju karakter papinstva i primaju žig zvijeri.

„Došlo je vrijeme da prava svjetlost zasja usred moralne tame. Vijest trećega anđela poslana je svijetu, upozoravajući ljude da ne prime žig Zvijeri ni njezina lika na svoja čela ili na svoje ruke. Primiti taj žig znači doći do iste odluke do koje je došla Zvijer te zastupati iste zamisli, u izravnom protivljenju Božjoj riječi. Za sve koji prime taj žig, Bog kaže: ‘I on će piti od vina gnjeva Božjega, koje je nepomiješano uliveno u čašu srdžbe njegove; i bit će mučen ognjem i sumporom pred svetim anđelima i pred Janjetom.’” Review and Herald, 13. srpnja 1897.

Djevice koje piju vino Babilona na kraju će piti vino gnjeva Božjega. U Izaiji pijanci Efrajimovi očituju svoje slijepo pijanstvo time što izvrću sve naglavce, a taj se čin ima smatrati „glinom lončarevom“.

Poistovjećivanje „svagdašnje“ kao simbola Krista izvrće istinu o „svagdašnjem“ naglavce, jer „svagdašnje“ jest sotonin simbol. Millerovo poistovjećivanje „svagdašnjeg“ s poganstvom izravno je prikazano na Habakukovim pločama. Millerovo otkriće odlomka u Poslanici Solunjanima, koje mu je omogućilo da razumije kako je upravo poganstvo bilo ono što je „uklonjeno“, da bi se otkrio „čovjek grijeha“ koji sjedi u hramu Božjem, temeljna je istina sadržana u 2. Solunjanima, drugom poglavlju.

„Čitao sam dalje i nisam mogao naći nijedan drugi slučaj u kojemu se to [svagdašnja] pojavljuje, osim u Danielu. Tada sam [uz pomoć konkordancije] uzeo one riječi koje su stajale u vezi s tim: ‘ukloniti’; on će ukloniti svagdašnju; ‘od vremena kad svagdašnja bude

uklonjena' itd. Čitao sam dalje i mislio da neću naći nikakvu svjetlost o tom tekstu; naposljetku sam došao do 2. Solunjanima 2,7.8. 'Jer tajna bezakonja već djeluje; samo onaj koji sada zadržava, zadržavat će dok ne bude uklonjen, a tada će se otkriti taj bezakonik' itd. A kada sam došao do toga teksta, o, kako se jasno i slavno pokazala istina! Eto je! To je svagdašnja! Dobro, dakle, što Pavao misli pod 'onaj koji sada zadržava', ili priječi? Pod 'čovjekom grijeha' i 'bezakonikom' misli se na papinstvo. Dobro, što je onda to što priječi da se papinstvo otkrije? Pa, to je poganstvo; dakle, 'svagdašnja' mora značiti poganstvo.' — William Miller, Second Advent Manual, str. 66." Advent Review and Sabbath Herald, 6. siječnja 1853.

Značenje izraza „svakidašnja“ u Solunjanima, koje je Miller otkrio, primarna je istina toga odlomka. Kada Pavao prepoznaje one koji ne ljube istinu i koji će stoga primiti silnu zabludu, on sasvim sigurno prepoznaje mržnju prema istini u općem smislu, ali istina na koju se u tom odlomku izravno upućuje jest istina da „svakidašnja“ predstavlja poganski Rim.

Svjetiljka je tijelu oko: bude li, dakle, tvoje oko jednostavno, cijelo će tvoje tijelo biti puno svjetla. Ali ako tvoje oko bude zlo, cijelo će tvoje tijelo biti puno tame. Ako je dakle svjetlo koje je u tebi tama, kolika li je tek ta tama! Nitko ne može služiti dvojici gospodara: jer ili će jednoga mrziti, a drugoga ljubiti; ili će uz jednoga prijanjati, a drugoga prezirati. Ne možete služiti Bogu i mamonu. Matej 6:22–24.

Postoji samo ljubav prema istini ili mržnja prema istini. Nema sredine. Snažna obmana koja dolazi na lude djevice iz Mateja dvadeset pet temelji se na njihovu odbacivanju svjetla Millerovih dragulja koji predstavljaju posljednji ispit. Posljednji ispit drevnoga Izraela bio je njihov deseti ispit, a Millerovi dragulji sjaje deset puta jače u posljednjim danima. Simbol odbacivanja Millerovih dragulja jest „svagdašnja“, koju su pijanci Efrajimovi izvrgnuli naglavce u trećem naraštaju adventizma. „Svagdašnja“ je sotonski simbol poganstva. Pijanci su uveli krivotvoreni dragulj, koji su donijeli iz otpaloga protestantizma, a koji poistovjećuje „svagdašnju“ kao simbol Krista.

Millerovo razumijevanje njegovih dragulja bilo je ograničeno poviješću u kojoj je bio podignut. Uvjeren da je Drugi dolazak sljedeći proročki događaj, smrtonosna rana papinstva iz 1798. godine mogla je predstavljati samo četvrto i posljednje zemaljsko kraljevstvo iz Daniela dva. Miller je također bio ograničen u svojem razumijevanju „svagdašnje“, jer njegovo je svjedočanstvo da je po otkrivenju bio vođen k određenoj metodi proučavanja, pri čemu je izjavio da je koristio svoju Bibliju, Crudenovu konkordanciju i čitao neke novine. Njegova odluka da proučava na taj način jednostavno mu je došla na um.

“Tijekom dvanaest godina koliko sam bio deist, čitao sam sve povijesti koje sam mogao pronaći; no sada sam zavolio Bibliju. Ona je naučavala o Isusu! Ali ipak mi je dobar dio Biblije bio nejasan. Godine 1818. ili 1819., dok sam razgovarao s jednim prijateljem kojega sam posjetio, a koji me je poznavao i [čuo] kako govorim dok sam bio deist, upitao me, prilično znakovito: 'Što misliš o ovom tekstu, i onom?' pozivajući se na one stare tekstove kojima sam prigovarao dok sam bio deist. Razumio sam što je time smjerao i odgovorio: Ako mi date vremena, reći ću vam što znače. 'Koliko vremena želite?' Ne znam, ali reći ću vam, odgovorio sam, jer nisam mogao vjerovati da je Bog dao objavu koja se ne bi mogla razumjeti.

Tada sam odlučio proučavati svoju Bibliju, vjerujući da mogu otkriti što je Duh Sveti htio reći. No čim sam donio tu odluku, došla mi je misao: 'Pretpostavimo da nađeš odlomak koji ne možeš razumjeti, što ćeš učiniti?' Tada mi je na um došao ovaj način proučavanja Biblije: uzet ću riječi takvih odlomaka, pratiti ih kroz Bibliju i na taj način otkriti njihovo značenje. Imao sam Crudenovu konkordanciju, za koju smatram da je najbolja na svijetu; stoga sam uzeo nju i svoju Bibliju, sjeo za svoj stol i nisam čitao ništa drugo, osim ponešto novina, jer sam bio odlučan saznati što moja Biblija znači. Apollos Hale, *The Second Advent Manual*, 65."

Millerovi dragulji nisu bili prepoznati samo njegovom metodom proučavanja, nego i izravnom objavom od Boga.

„Bog je poslao svojega anđela da djeluje na srce jednoga ratara koji nije vjerovao Bibliji, kako bi ga poveo da istražuje proročanstva. Anđeli Božji opetovano su posjećivali toga izabranika da usmjeravaju njegov um i otvaraju njegovu razumijevanju proročanstva koja su Božjemu narodu oduvijek bila tamna. Dan mu je početak lanca istine, i bio je vođen da traži kariku za karikom, sve dok s divljenjem i udivljenjem nije promatrao Božju Riječ. Ondje je vidio savršen lanac istine. Ta Riječ, koju je smatrao nenadahnutom, sada se pred njegovim pogledom otvorila u svojoj ljepoti i slavi. Vidio je da jedan dio Svetoga pisma objašnjava drugi, i kada je jedno mjesto bilo zatvoreno njegovu razumijevanju, nalazio je u drugom dijelu Riječi ono što ga je tumačilo. Smatrao je svetu Riječ Božju s radošću i s najdubljim poštovanjem i strahopoštovanjem.“ *Early Writings*, 230.

Kada sestra White kaže da je „Bog poslao svoga anđela“ Milleru, time se utvrđuje da je Gabriel bio anđeo poslan Milleru, jer je „njegov anđeo“ izraz koji se pripisuje Gabrielu.

„Riječi anđela: 'Ja sam Gabriel, koji stojim pred Bogom', pokazuju da on zauzima položaj visoke časti na nebeskim dvorovima. Kada je došao s porukom Danielu, rekao je: 'Nema nikoga tko se sa mnom drži u ovome, osim Mihaela [Krista], kneza vašega.' Daniel 10:21. O Gabrielu Spasitelj govori u Otkrivenju, govoreći da je 'On posla i obznani po anđelu svojem sluzi svojem Ivanu.' Otkrivenje 1:1." Isusov život, 99.

Gabriel i ostali anđeli vodili su Millerov „um“ i otvorili „njegovu razumijevanju proročanstva koja su oduvijek bila tamna Božjem narodu“. Njegova poruka nije bila razvijena samo putem njegove metode proučavanja, nego i božanskom objavom. Sama metoda kojom se služio u proučavanju Biblije jednostavno mu je došla na um. Kada Bog donosi istinu našem umu, to je božanska objava, za razliku od dolaženja do istine kroz proces ispravnog razdjeljivanja Biblije. Miller je činio oboje, ali božanska je objava bila dio načina na koji je Miller došao do razumijevanja predmeta „svagdašnje“.

Miller ne bi prepoznao rodno kolebanje u osmom poglavlju Daniela, u recima devet do dvanaest, jer sve što je imao bila je Biblija i konkordancija lišena ikakvih podataka o biblijskim jezicima. Ne bi uočio razliku između 'sur' i 'rum', koji se oba prevode kao „uzeti“. Ne bi uočio ni razliku između 'miqdash' i 'qodesh', koji se oba prevode kao „svetište“.

Ne bi bio uvidio istinu riječi „tamid“ koja se u Bibliji pojavljuje sto četiri puta. Istina koju nije mogao uvidjeti (a koja je također istina koju je ipak uvidio) bila je ta da se, od sto četiri puta koliko

se hebrejska riječ „tamid“ rabi u Bibliji, jedino u knjizi Daniela hebrejska riječ „tamid“ rabi kao imenica. „Tamid“ je hebrejska riječ koja znači „trajni“, a u knjizi Daniela prevodi se kao „svagdašnja“.

Samo se u knjizi proroka Daniela ta riječ rabi kao imenica, dok se svih ostalih devedeset i devet puta rabi kao prilog. Zbog toga su, kada su se prevoditelji Biblije kralja Jakova suočili s time da Daniel tu riječ pet puta rabi kao imenicu, dok su je svi ostali biblijski pisci devedeset i devet puta rabili kao prilog, bili prisiljeni silinom dokaza „ispraviti“ Danielovu uporabu te riječi kao imenice. Kako bi „ispravili“ Daniela, toj su riječi dodali riječ „žrtva“ te tako imenicu pretvorili u prilog. A zatim je, kako bi ispravio prevoditelje, Ellen White bila nadahnuta zabilježiti da je ona „vidjela u vezi sa ‘Svakidašnjom’ da je riječ ‘žrtva’ nadodana ljudskom mudrošću i da ne pripada tekstu; te da je Gospod dao ispravno razumijevanje toga onima koji su objavljivali vijest o času suda.”

Miller je, prema vlastitom svjedočanstvu, nastojao razumjeti „svagdašnju žrtvu“, što je na koncu i učinio u 2. Solunjanima. Ali također, prema vlastitom svjedočanstvu, kada bi nastojao razumjeti neku riječ, razmotrio bi svako mjesto na kojemu je ta riječ bila upotrijebljena, a ta se riječ u Bibliji pojavljuje još devedeset i devet puta. Ipak, njegovo svjedočanstvo o „svagdašnjoj žrtvi“ glasi da je nije našao nigdje osim u knjizi proroka Daniela, kada je izjavio: „Čitao sam dalje i nisam mogao naći nijedan drugi slučaj u kojemu se ona [svagdašnja žrtva] pojavljuje, osim u Danielu.“ Miller je bio doveden do dragulja ne samo svojom metodom proučavanja, nego i božanskim otkrivenjem koje mu je bilo dano posredstvom službe anđela.

Zato je njegovo razumijevanje izraza „svagdašnja služba” bilo ispravno, ali ograničeno. Nije mogao prepoznati da od pet puta kada se u knjizi proroka Daniela spominje „svagdašnja služba”, jedan od tri slučaja u kojima je „svagdašnja služba” „uzeta” predstavlja drukčije značenje od druga dva slučaja. U jednom se slučaju „svagdašnja služba” rabi uz hebrejsku riječ ‘rum’, a u druga dva slučaja uz hebrejsku riječ ‘sur’. Obje su riječi prevedene kao „uzeti”, ali ‘rum’ u osmom poglavlju Daniela, jedanaestom retku, znači uzdići i uzvisti, a u jedanaestom poglavlju, trideset i prvom retku, i dvanaestom poglavlju, jedanaestom retku, riječ ‘sur’ znači ukloniti.

Teolozi koji jedu i piju babilonsku hranu tvrde da, bilo da nešto uklanjaš ili nešto uzdižeš, oboje predstavlja neku vrstu uklanjanja, te da se stoga obje riječi trebaju razumjeti kao da imaju isto značenje. Oni tvrde da tri mjesta na kojima je „svagdašnja” „uklonjena” uvijek znače ukloniti, i čineći to, pokazuju da je Daniel bio nemaran u svom izboru riječi. Oni to ne govore otvoreno, ali posredno naučavaju da je Daniel u sva tri navrata trebao upotrijebiti riječ „sur“, jer je, prema tim teolozima, navodno svaki put mislio na isto kada je „svagdašnja” bila „uklonjena“.

Oni čine isto i s riječima „miqdash” i „qodesh”, koje se obje prevode kao „svetište”, u redcima jedanaest do četrnaest osmoga poglavlja. U svakom spominjanju „svetišta” u ta četiri retka oni ustraju na tome da sva predstavljaju Božje svetište. Po istome zaključivanju, Daniel je jednostavno trebao upotrijebiti „qodesh” u sva tri spominjanja, a ne upotrijebiti „miqdash” u jedanaestom retku. Miller ne bi bio prepoznao razliku između tih riječi, ali suvremeni teolozi je prepoznaju, i kada je prepoznaju, ustraju na tome da se nikakva razlika ne smije priznati. Ipak, Miller, koji nije prepoznavao razlike između tih riječi, došao je do razumijevanja suprotnoga onomu suvremenih

teologa.

Stvarnost je takva da je Daniel bio pažljiv pisac, koji je poznavao hebrejski jezik i bio je procijenjen deset puta mudrijim od svih ostalih mudraca babilonskih. Ako je itko poznavao pravilnu uporabu hebrejskoga jezika i kako ga valja ispravno predstaviti u toj određenoj povijesti, to je bio Daniel. Ako je Daniel upotrijebio različite riječi, to je bilo zato što su one trebale prenijeti različita značenja, koja je on namjerno nastojao izraziti. Kada se prizna Danielova osebujna uporaba riječi koje se prevode kao „svetište” ili kao „ukloniti”, one podupiru Millerovo razumijevanje izraza „svagdašnja žrtva”, koje je Miller prepoznao upravo u onome odlomku gdje Pavao utvrđuje da su oni koji mrze istinu predodređeni primiti silnu zabludu.

Oni koji mrze istinu i vjeruju laži koja proizvodi snažnu zabludu također su prikazani kao pijanci Efrajimovi, koji su predstavljeni u dvjema skupinama. Jednu skupinu čini učeno vodstvo, a drugu neuki koji će slušati samo ono čemu ih učeni poučavaju. To su oni koji se skrivaju pod lažima i koji sklapaju savez sa smrću. To su lude djevice iz Mateja dvadeset i pet, i oni čija je duša ohola u Habakuku dva. To su oni koji odbacuju temeljne istine Millerova sna, koje na kraju sjaje deset puta jače (predstavljajući desetu i posljednju kušnju za suvremeni Izrael), kao što je predloženo desetom i posljednjom kušnjom drevnoga Izraela.

Nastavit ćemo ovo proučavanje u sljedećem članku.

I Gospodin reče Mojsiju: Dokle će me ovaj narod izazivati? I dokle mi neće vjerovati, uza sva znamenja koja sam pokazao među njima? Udarit ću ih pošasti i lišiti ih baštine, a od tebe ću učiniti narod veći i moćniji od njih. A Mojsije reče Gospodinu: Tada će Egipćani čuti za to, jer si svojom silom izveo ovaj narod iz njihove sredine. I kazat će to stanovnicima ove zemlje, jer su čuli da si ti, Gospodine, usred ovoga naroda, da se ti, Gospodine, pokazuješ licem u lice, da tvoj oblak stoji nad njima i da ideš pred njima, danju u stupu od oblaka, a noću u stupu od ognja. Ako, dakle, pobiješ sav ovaj narod kao jednoga čovjeka, tada će narodi koji su čuli glas o tebi govoriti: Zato što Gospodin nije mogao uvesti ovaj narod u zemlju za koju im se zakleo, zato ih je pobio u pustinji.

A sada, molim te, neka se pokaže velika snaga Gospodina mojega, kao što si rekao govoreći: Gospodin je spor na gnjev i obilan milosrđem, oprašta bezakonje i prijestup, ali krivca nipošto ne ostavlja nekažnjenim, pohodeći bezakonje otaca na djeci do trećega i četvrtoga naraštaja. Oprosti, molim te, bezakonje ovoga naroda prema veličini svoga milosrđa, kao što si opraštao ovomu narodu od Egipta pa sve do sada. I Gospodin reče: Oprostio sam prema tvojoj riječi; ali, tako ja živ bio, sva će se zemlja napuniti slavom Gospodnjom. Jer svi oni ljudi koji su vidjeli moju slavu i moja čudesa što sam ih učinio u Egiptu i u pustinji, pa su me sada iskušavali ovih deset puta i nisu poslušali moj glas, zacijelo neće vidjeti zemlje za koju sam se zakleo njihovim ocima; niti će je vidjeti itko od onih koji su me izazivali na gnjev. Ali slugu svojega Kaleba, jer je u njemu bio drukčiji duh i potpuno me slijedio, njega ću dovesti u zemlju u koju je ušao, i njegovo će je potomstvo zaposjesti. Brojevi 14:11–24.